

Győri Ítéltábla

Gf.II.20.125/2021/7.

A Győri Ítéltábla a felperesi képviselő ügyvédi iroda neve (cím1; ügyintéző: ügyvéd neve ügyvéd) által képviselt felperes1 (cím1) felperesnek a dr. Kovácsházy Eszter ügyvéd (cím8) által képviselt Alperes1 (cím3, cím megnevezése) I.r., a Szűcs és Társai Ügyvédi Iroda (cím7; ügyintéző: dr. Szűcs Viktor Géza ügyvéd) által képviselt Alperes2 (Cím5.) II.r. és a Szűcs és Társai Ügyvédi Iroda (cím7; ügyintéző: dr. Szűcs Viktor Géza ügyvéd) által képviselt Alperes3 (cím9; tartózkodási helye: cím10) III.r. alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2021. május 28. napján kelt I.G.40.047/2019/68. számú ítélete ellen az I.r. alperes részéről 70., a II.r. alperes részéről 71. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű és II. rendű alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 273.050 (kettőszázhetvenháromezer-ötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak – az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására – 48.000 (negyvennyolcezer) forint, a II. rendű alperest ugyanilyen módon 33.000 (harminchéromezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az cégjegyzékbe Cg.Cégjegyzékszám3 cégjegyzékszámra bejegyzett felszámolási ügy adósa1. névre (a továbbiakban: adós) főtevékenysége 2014. március 25-től csomagküldő internetes kiskereskedelem volt. Az I. rendű alperes 2015. június 1-től tagja és 2017. február 7. napja és 2018. november 7. napja között önálló képviselőre jogosult ügyvezetője volt az adósnak. 2014. január 22-től a II. rendű alperes szintén tagja és önálló képviselőre jogosult ügyvezetője volt az adósnak, a vele szemben elrendelt felszámolási eljárás kezdő időpontjáig. A III. rendű alperes a II. rendű alperes házastársa, az adósnak nem tagja, nem vezető tisztségviselője, de az adós ügyfeleivel folytatott tárgyalásokon részt vett, tanácsokkal látta el az adós vezető tisztségviselőit. Az adós utoljára a 2016. évre vonatkozóan tette közzé az általános üzleti évet záró számviteli beszámolóját, melyben 2016. december 31-i fordulónappal 48.085.000 Ft nettó árbevétel és 888.000 Ft adózott nyereség mellett az

eszközök (aktívák) soron 29.607.000 Ft szerepelt. Az I. és II. rendű alperesek a 2017. évtől kezdődően nem tettek eleget az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek.

[2] Az adós mint vevő és a felperes mint eladó 2017. április 11-én halasztott fizetésű adásvételi keretszerződést kötött gyógytermékek, gyógyteakeverékek, gyógyhatású készítmények, étrendkiegészítők, bio élelmiszerek, kozmetikai készítmények, illatszerek, háztartási vegyiárúk adásvételére. Az adós a megvásárolt termékek vételárát nem teljes mértékben egyenlítette ki, ezért a Debreceni Járásbíróság – a Debreceni Törvényszék 2.Gf.41.034/2018/3. számú ítéletével 2018. október 10-én jogerőre emelkedett – 9.G.40.157/2017/2. számú ítéletével 6.386.377 forint és járulékai megfizetésére kötelezte a felperes javára. A legkorábban esedékessé vált, de ki nem egyenlített számla teljesítési határideje 2017. május 27. napja volt. Mivel az adós a kötelezésnek nem tett eleget, a felperes felszámolási eljárást kezdeményezett vele szemben.

[3] A Veszprémi Törvényszék 2019. március 11-én benyújtott hitelezői kérelem alapján 2019. április 24-én kelt ügyszám 1 számú végzésével megállapította az adós fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását, a felszámolás kezdő időpontja 2019. június 14. napja volt. A felszámoló a felperes 7.909.325 Ft összegű hitelezői igényét nyilvántartásba vette és visszaigazolta, a felszámolási eljárásban az összes bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igény 37.340.636 Ft volt. A II. rendű alperes a felszámolási eljárásban az iratanyag-átadási kötelezettségét nem teljesítette, a felszámolás során a hitelezői igények kielégítésére fedezet nem volt. A Veszprémi Törvényszék a 2020. június 15-én kelt 6.Fpk.53/2019/22. számú végzésével az adós elleni felszámolási eljárást, mint egyszerűsített felszámolást befejezte, és az adós gazdálkodó szervezetet megszüntette. A cégbíróság az adóst 2020. július 16-i hatállyal törölte a cégjegyzékből.

[4] A felperes utóbb módosított keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) – 2017. július 1-től hatályos – 33/A.§ (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű és II. rendű alperesek mint az adós vezető tisztségviselői, továbbá a III. r. alperes, mint az adós vezetőjének minősülő személy (árnyékvezető) nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével járt el azt követően, hogy az adósnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett, és ennek következményeként az adós vagyona 29.607.000 forinttal csökkent, továbbá a hitelezői igények kielégítése – a felszámolási eljárásban a felperes által ismerten bejelentett és visszaigazolt – 8.842.081 forint összegig megghiúsulhat. Álláspontja szerint a szerződéses kapcsolatuk során elsőként megfizetni elmulasztott számla teljesítési határideje, azaz 2017. május 28. napja volt az az időpont, amikor az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezett, mert ez volt az az időpont, amikor az alpereseknek már fel kellett ismerniük az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének fennállását, hiszen az ügyvezetőknek az elvárható gondosság mellett látniuk kellett volna, hogy az adós nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. Az I. rendű és a II. rendű alperes felelősségét az is megalapozza, hogy a 2016. gazdasági évet követően nem tettek eleget a beszámoló készítési és letétbe helyezési kötelezettségüknek, továbbá a felszámolási eljárásban nem tettek eleget az iratátadási kötelezettségüknek, ezért a perben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében rájuk hárul annak bizonyítása, hogy a vezetői tisztségük időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladataik ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vették. A vagyonsökkenés mértékét az utoljára közzétett beszámolóban az eszköz soron szereplő

összegeben határozta meg arra figyelemmel, hogy a felszámolás során a hitelezői igények kielégítésére nem volt fedezet, azaz a 2016. évi mérlegben az adós még meglevőként feltüntetett vagyona eltűnt.

[5] Az alperesek védekezése ismeretében kifejtette, hogy az I. rendű és a II. rendű alperes súlyos mulasztása az, hogy a vezető tisztségéből eredő jogaikat nem gyakorolták, a társaság irányítását és vagyonának kezelését kontroll nélkül átengedték a társasággal vezető tisztségviselői jogviszonyban nem álló személynek. A taggyűlés jogszerű működését és intézkedéseit még a pénzügyi nehézségekről való tudomásszerzésüket követően sem kezdeményezték, hallgatólagosan tudomásul vették, hogy az adós a számviteli kötelezettségének egyáltalán nem tesz eleget, ügyvezetőként nem intézkedtek a törvényes működés helyreállításáról, az adós másik ügyvezetőjének intézkedéseit, vagy azok hiányát egyikük sem kifogásolta. A teljes passzivitásra hivatkozással nem menthetik ki magukat a felelősség alól. Az I. rendű alperesnek az állított tagi kölcsönök nyújtásával sem következik be a mentesülése, mert azok nem minősülnek pótbefizetésnek, továbbá az adós iratanyagának hiánya miatt nem igazolható, hogy azokat a hitelezői érdekeknek megfelelően használták fel, illetve az sem zárható ki, hogy azokat a társaság visszafizette. A II. rendű alperes az I. rendű alperes ügyvezetői tisztségről való lemondását követően az adós kizárólagos ügyvezetőjeként sem tett eleget a beszámolókészítési és iratátadási kötelezettségének; a teljes passzivitásra hivatkozással ő sem mentheti ki magát a felelősség alól

[6] Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Az I. rendű alperes előadta, hogy a tagi jogviszonya létesítését követően a II. rendű és III. rendű alperesek kérésére, időlegesen vállalta el a vezető tisztségviselői posztot arra az időre, amíg a II. rendű alperes egészségi állapota a veszélyeztetett terhességét követően újra lehetővé nem teszi számára az ügyvezetői tisztség ellátását. Állította, hogy ő csupán az adós által forgalmazott termékek kiválasztásában vett részt, és bár az adós hivatalos küldeményeit részére is kézbesítették, azokat nem nyitotta meg, nem olvasta el teljes terjedelmükben, hanem a II. rendű alperestől kért információkat azok tartalmáról, aki azzal nyugtatta, hogy ne foglalkozzon vele, ő sem teszi. Az adós vezetését ténylegesen a III. rendű alperes látta el, az adós anyagi helyzetéről megnyugtatónak tűnő tájékoztatást adott. Az I. rendű alperesnek az adós bankszámláihoz nem volt hozzáférése, a könyvelőt sem ismerte. Előadta, hogy nem vállalt indokolatlan üzleti kockázatot, a tőle elvárható minden intézkedést megtette a hitelezői érdekek védelme érdekében, továbbá a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében írtak szerint mentesül a felelősség alól, mert az adós számára 17 esetben nyújtott tagi kölcsönt azért, hogy annak anyagi helyzete stabil maradjon. Hivatkozott arra is, hogy a felszámolót tájékoztatta arról, hogy az adós iratai nincsenek nála, azok egy felszólító levél szerint ügyvédi letétben vannak. Vitatta, hogy az adósnál a felperes által állított mértékű vagyoncsökkenés következett volna be.

[7] A II. rendű alperes érdemi védekezése szerint ő maga az adós társaság életében csak formálisan vett részt, az adós operatív vezetését az I. rendű és a III. rendű alperes végezte, helyette a III. r. alperes járt el, ő vett részt az üzleti tárgyalásokon és részt vett az üzleti döntések meghozatalában. Hivatkozott arra is, hogy őt nem avatták be a cég ügyeibe, kiszolgáltatott helyzetben volt, az I. rendű és a III. rendű alperesek által neki adott tájékoztatások alapján úgy gondolta, hogy az adós társaság minden területen szabályosan működik. Az adós számos kintlévőséggel rendelkezett, adósságláncolatba került, fizetéseképtelensége objektív okok miatt következett be. Állította, hogy a cselekvősége nem áll ok-okozati összefüggésben az adós vagyonának csökkenésével.

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az I. rendű és a II. rendű alperesek, mint az adós ügyvezetői, az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyona 29.607.000 forinttal csökkent, továbbá a hitelezők követelésének kielégítése 8.842.081 forint összegben megghiúsulhat. A keresetet a III. rendű alperessel szemben elutasította. Határozatának indokolásában idézte a Cstv. 33/A. § (1), (2), (3) és (4) bekezdését. Rögzítette, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapításához feltételként megkövetelt körülményeket főszabály szerint a felperesnek kell bizonyítania. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése ugyanakkor kimondja, hogy ha a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott létbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[9] A perben nem volt vitás, hogy a felperes az adós hitelezője, és hogy a keresetlevelet a felszámolási eljárás alatt terjesztette elő. A perben nem volt vitatott, hogy az éves beszámoló létbe helyezési kötelezettségének az I. rendű és a II. rendű alperes nem tett eleget, továbbá nem vitatták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének tényét és annak időpontját sem. Azt pedig a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján rájuk háruló bizonyítási kötelezettségük ellenére nem igazolták, hogy a hitelezők érdekeinek megfelelően jártak volna el. Az adott gazdasági évről elkészített beszámoló adatai, és annak létbehelyezési kötelezettsége ugyanis nem a tulajdonosok vagy a vezető tisztségviselők tájékoztatását célozza, hanem arra hivatott, hogy a létbe helyezett beszámoló adataiból az adós üzleti partnerei megfelelő és valós képet ismerjenek meg annak gazdasági működéséről, vagyoni helyzetéről és ennek alapján dönthessék el, hogy milyen üzleti kapcsolatot kívánnak tartani vele.

[10] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a perben az I. rendű és a II. rendű alperesek, mint bejegyzett ügyvezetők felelősségének megállapításához elegendő volt a felperesnek azt igazolnia a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében, hogy az adós éves beszámolóját a 2016. évet követően elmulasztották létbe helyezni a cégbíróságnál. A fenti mulasztás esetére kialakított törvényi szabályozás tartalma szerint ugyanis azt kell feltételezni, hogy a vezető tisztségviselő intézkedései a hitelezői érdekek sérelmével jártak. Az ügyvezetés az üzletszerű gazdasági tevékenység eredményessége érdekében folytatott folyamatos vezetői tevékenységet jelent, amely kiterjed a jogszerű működés biztosítására. Az I. rendű és II. r. alperes előadott védekezése szerint mindegyikük csak „formális”, „névleges” ügyvezetőnek tekintette magát és azt állították, hogy nem láttak el ügyvezetői feladatokat. Sem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.), sem a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. tv. (a továbbiakban: Ctv.), de egyéb hatályos jogszabály sem ismeri a formális, vagy névleges ügyvezető fogalmát. Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint mind az I. rendű, mind a II. rendű alperesnek, mint az adós önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetőinek ismernie kellett volna az adós vagyoni, gazdasági, pénzügyi helyzetét, és észlelniük kellett volna, hogy az adós 2007. év közepén fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, és ebben a

helyzetben a hitelezők érdekei elsődlegessége alapján lettek volna kötelesek elvégezni az ügyvezető feladataikat.

[11] Azt a mulasztásukat, hogy állításuk szerint ügyvezetői tevékenységet nem végeztek, a gazdasági tevékenységben nem vettek részt, úgy kell értékelni, hogy nem az ügyvezetői tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal jártak el, és felróható módon megszegték az ügyvezetői kötelezettségeiket, vagyis az ügyvezetői feladataikat nem a hitelezői érdekeknek megfelelően látták el. Azzal tehát, hogy az I. rendű és a II. rendű alperes az ügyvezetői feladatokat ekkortól kezdődően sem láttak el (állításuk szerint semmilyen ügyvezetői tevékenységet nem végeztek), megsértették a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írtakat, az ügyvezetői tevékenység el nem látása ugyanis nem tekinthető a hitelezői érdekeknek megfelelő magatartásnak.

[12] Az I. rendű alperes becsatolta azt a felszámolónak 2020. januárjában küldött levelet, melyben közölte, hogy az adós könyvelési anyagai ügyvéd nevel ügyvédnél vannak letétbe helyezve. Az ugyancsak mellékelt ügyvédi felszólító levélből kitűnt, hogy a könyvelőnek jelentős összegű munkadíjjal tartozott az adós, ennek rendezésére hívta fel az ügyvéd az I. rendű alperest azzal, hogy a tartozás megfizetése után az iratokat mutassa be az adóhatóságnak. Az I. rendű alperes által hivatkozottak nem alkalmasak a felelősség alóli kimentésre, mert a mulasztása már azzal bekövetkezett, hogy a 2016. évet követően további beszámoló elkészítésére és közétételére nem került sor, a felszámolónak történő iratátadás elmaradása pedig nem minősül önhibán kívülnek, ha annak az az oka, hogy az adós nem fizette meg a könyvelő munkadíját.

[13] Az I. rendű alperes által hivatkozott tagi kölcsön nyújtás kapcsán az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a bírói gyakorlat szerint a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perben az ügyvezető által okozott vagyonsökkenés kompenzálásaként értékelhető az a pénzösszeg, amelyet a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a társaság rendelkezésére bocsátott tagi kölcsönként, ha azt a felszámolási eljárásban követelésként nem érvényesítette (BDT2016.3571.). A perbeli eset azonban a hivatkozott jogesetben foglalt tényállástól több szempontból is eltér. Az adós felszámolása során az I. rendű alperes hitelezői igényt ugyan nem jelentett be, de a felperes helytállóan utalt arra, hogy a felszámolónak átadni elmulasztott iratanyag miatt nem ismert, hogy a tagi kölcsönt az adós nem fizette-e vissza. Másrészt az I. rendű alperes – a becsatolt banki átutalási bizonylatokból kitűnően – a tagi kölcsönöket 2015. júniusa és 2017. januárja között –, azaz még a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtt nyújtotta az adósnak, míg a 2017. november 20-i utalás nem az adós bankszámlájára történt, azaz a Cstv. 33/A. § (4) bekezdés szerinti mentesülés tényállási elemei emiatt nem valósultak meg.

[14] A II. rendű alperes azon védekezését, miszerint „csak formálisan vett részt az adós életében” cáfolják azok a 2017. június-augusztus közötti e-mailek, melyek tanúsága szerint a cég működéséről, gazdasági helyzetéről részletes információkkal rendelkezett és ezek birtokában folytatott üzleti tárgyalásokat a felperes képviselőjével. Azon védekezése kapcsán pedig, miszerint „az I. rendű és a III. rendű alperesek tájékoztatása nyomán abban a tudatban volt, hogy a társaság minden tekintetben szabályosan működik” az elsőfokú bíróság utalt az I. rendű alperes által becsatolt azon e-mailekre (46./A/6.), melyeket kétségbe nem vontan a II. rendű alperes küldött neki és amelyekből egyértelműen megállapítható, hogy tudomása volt arról, hogy jogszabálysértő az adós működése. Az idézett levelekből az

elsőfokú bíróság megítélése szerint nyilvánvaló, hogy a II. rendű alperes tudott arról, hogy az őt terhelő kötelezettsége ellenére sem teljesítette semmilyen bevallási kötelezettségét az adós. Másrészt arról is tudott, hogy az ő kötelezettsége is lett volna az adós bevallásait benyújtani, de ebben nem rajta kívül álló okok akadályozták meg. Az idézett levelezésből az is lesűrhető, hogy az I. rendű alperes is tudatában volt a mulasztásoknak, az adós céggel kapcsolatos értesítések hozzá is eljutottak, és tisztában volt azzal is, hogy őt is felelősségre vonhatják, ennek ellenére teljes passzivitást tanúsított. Ezen levelezés is azt bizonyítja, hogy az I-II. rendű alperesek nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látták el a vezető tisztségviselői feladataikat.

[15] Az alperesek alaptalanul vitatták a felperes által megjelölt vagyonsökkenés mértékét is. Az utolsóként közzétett, 2016. december 31-i zárású beszámolóban az eszköz soron 29.607.000 forint volt feltüntetve. A Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja szerint a gazdálkodó szervezet vagyona: amit a gazdálkodó szervezetre vonatkozó számviteli jogszabály befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősít. A számvitelről szóló 2000. évi C. tv. (a továbbiakban: Számv.tv.) 23. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy a mérlegben eszközként kell kimutatni a vállalkozó rendelkezésére, használatára bocsátott, a vállalkozó működését szolgáló befektetett eszközöket és forgóeszközöket - a bérbe vett eszközök kivételével -, függetlenül attól, hogy azok tulajdonjoga csak törvényben, szerződésben rögzített feltételek teljesítése után kerül át a vállalkozóhoz, továbbá az aktív időbeli elhatárolásokat. Tekintettel arra, hogy a felszámolási eljárásban az adós vagyona a felszámolási költségekre sem nyújtott fedezetet; további, a felszámolónak átadott iratanyag, és a jogszabályban előírt módon leadott éves beszámoló hiányában az állapítható meg, hogy a fent írt összegű vagyonsökkenés következett be (Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulat). Az elsőfokú bíróság az I. rendű és a II. rendű alperesek felelősségét a ki nem elégíthető hitelezői követelések tekintetében a felperes keresetében megjelölt összegben (8.842.081 Ft) állapította meg (Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulat). Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

[16] Az elsőfokú ítélettel szemben az I. rendű és a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte a Pp. 369. § (3) bekezdésnek a), b), c) és d) pontjára hivatkozással. Álláspontja szerint a „2017. április 11. napján kelt adásvételi keretszerződés értelmében már fizetéseképtelen helyzetben volt” az adós akkor, amikor az I. rendű alperes elvállalta az ügyvezetői tisztséget. Az I. rendű alperes az adós gazdasági helyzetéről megfelelő tájékoztatást nem kapott, ugyanakkor az elsőfokú eljárásban kifejtettek szerint a férjének a súlyos betegsége miatt már nem is tudta ellátni a feladatait, ezért az ő „vonakozásában a kellő gondosság kitétel nem alkalmazható és nem felróható.” Hangsúlyozta, hogy csupán 2017. februártól volt vezető tisztségviselő, így a 2016. évi mérleg közzétételéről az II. rendű alperesnek kellett volna gondoskodnia. Véleménye szerint annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság a keresetet a III. rendű alperessel szemben elutasította, a perben lefolytatott bizonyítás alapján egyértelmű, hogy az adós gazdasági irányítását kizárólag a II-III. rendű alperesek végezték. Előadta, hogy a Cstv. 33/A. §-a vélelmet állít fel az ügyvezetői felelősség tekintetében, ugyanakkor a vélelem megdönthető. Az elsőfokú ítéletben is rögzített négy törvényes feltétel együttes fennállása szükséges a felelősség megállapításához, „mely feltételek között szerepel a feladatkör hitelezői érdekeknek megfelelő ellátása.” Fenntartotta, hogy az elsőfokú eljárásban előadott egészségügyi problémák és azok közvetlen következményei vezettek ahhoz, hogy nem tudott elvárható ügyvezetői gondossággal az adós érdekében eljárni. Előadta, hogy a rövid időszakon át tartó

bejegyzett ügyvezetői tisztség, illetve az a körülmény, hogy az I. rendű alperes igazolhatóan nem volt tisztában az adós anyagi helyzetével az ügyvezetői tisztség elvállalásakor, mentesíti őt a hitelezőkkel szemben fennálló felelősség alól. Amennyiben az ügyvezetővé válását megelőzően korrekt tájékoztatást kapott volna a II. és III. rendű alperesektől, akkor nem fogadta volna el az ügyvezetői tisztséget, hiszen addigra is már jelentős összegű tagi kölcsönt nyújtott az adósnak. A fentiek alapján nem tartotta „világosnak” az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy az I. rendű alperes passzív magatartást tanúsított, hiszen a házastársa napi gyógykezelése miatt nem is volt lehetősége és módja „az ügyekbe való beavatkozásra”. Igazolta a perben, hogy ameddig az anyagi lehetőségei engedték, addig kölcsönök nyújtásával elősegítette az adós működését. Véleménye szerint a felperes a kereseti kérelmében nem rögzítette a vagyonsökkenés mértékét, „a keresetlevél indokolása szerint 7.909.325 forintot jelölt meg”, azaz a bejelentett hitelezői igényével megegyező összeget, ami a Gfv.X.30.047/2011/3. számú és G.40.007/2018/16. számú eseti döntések alapján sem megfelelő. Az I. rendű alperesnek vezetői tisztségviselői tevékenysége során igazolt kiszolgáltatottsága miatt nem állt módjában az adós ügyeiben eljárni, ugyanakkor a számára nyújtott csekély tájékoztatás mellett is jóhiszeműen, a hitelezői érdekekre is tekintettel jelentős mértékű tagi kölcsön nyújtásával biztosította az adós anyagi helyzetét, és későbbi magatartása is kifejezetten a hitelezői érdekek figyelembevételét szolgálta. Az I. rendű alperes semmilyen információval nem rendelkezett arról, hogy mi lett az adós vagyonának a sorsa. A felperes nem részletezte a vagyonsökkenés mértéke és az I. rendű alperes magatartása közötti összefüggést és nem jelölte meg azokat az I. rendű alperesi intézkedéseket, vagy elmulasztott intézkedéseket sem, amelyekkel okozati összefüggésben az adós társaság vagyona csökkent. E körben hivatkozott a Fővárosi Törvényszék G.40.007/2018/6. sorszámu ítéletére. Mindezekre és a Cstv. 33/A. § (4) és (5) bekezdésének felelősség alóli kimentést tartalmazó rendelkezésére is figyelemmel a vezetői feladatok nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével történő ellátása, és ezzel okozati összefüggésben az adós vagyonának csökkenése miatti felelősség az I. rendű alperes vonatkozásában nem állapítható meg, mert bizonyítottan a vezetői feladatok ellátása során is a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[17] A II. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset vele szembeni elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte a Pp. 380. §-ára hivatkozással. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezése álló iratokból helytelen következtetésre jutott, és eljárási szabálysértés miatt az ítélet hatályon kívül helyezésének is helye van, mert az elsőfokú ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt az érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Arra hivatkozott, hogy a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának feltétele, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetői feladatait a hitelezői érdekek figyelembevételével követelményének megsértésével végezve olyan magatartást követett el, amelyet a Cstv. szankcionál. A II. rendű alperes azonban az adós vezetése során teljes mértékben a hitelezők, valamint az adós érdekében járt el, felróható magatartást nem tanúsított, a felperes keresetében erre vonatkozó ok-okozati összefüggést és következtetést nem tárt fel. Előadta, hogy azért nem tudott időben könyvelési anyagot szolgáltatni, mert az adós negatív gazdasági döntések sorozata révén kialakult csödközeli anyagi helyzete folytán nem tudta kifizetni a könyvelőt, aki visszatartotta a könyvelést. Bejelentették az elsőfokú eljárásban azt is, hogy a III. rendű alperes a II. rendű alperessel a könyvelésre összegyűjtötte a pénzt, annak elkészítése jelenleg is folyamatban van, azaz jelen per és a törvényszék előtt I.G.40.032/2020. szám alatt ugyancsak vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt folyamatban lévő másik per kimenetelétől függetlenül a könyvelés el fog készülni a közeljövőben. Ez a

tény az együttműködésre és a hitelezői érdekek védelmére enged következtetni, azonban az elsőfokú bíróság ezt teljes körűen figyelmen kívül hagyta. Kifejtette, a tárgyi időszakban az I. rendű és a III. rendű alperesek vezették az adós operatív működését, a felperessel is az I. rendű alperes kötötte meg a szerződést. Az érintett időszakban ő maga méltányolható (egészségügyi) okból nem látott el ügyvezetői feladatokat, és törvényesen kérte meg emiatt az I. rendű alperest, hogy mint az adós szintén önálló cégjegyzésre jogosult képviselője kössön szerződéseket, az adós gazdasági helyzetét is befolyásoló ügyleteket, és e körben teljes jogkörrel döntsön az ügyvezetői feladatkörében, amihez a III. rendű alperes segítséget nyújtott. Az pedig, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került, egyértelműen rossz gazdasági döntésekre vezethető vissza, abban a II. rendű alperest sem szándékosság, sem gondatlanság nem terheli. Eseti döntésekre hivatkozással (BH2020. 244., Kúria: Gfv.VII.30.235/2019.) kifejtette, hogy nem alapozza meg a vezető tisztségviselő felelősségét önmagában az, ha az adós gazdálkodási tevékenységét a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben is folytatja úgy, hogy ésszerűtlen kockázatot nem vállal. Nem állapítható meg továbbá a vezető tisztségviselő felelőssége, ha nem bizonyította, hogy a vezető tisztségviselőként tanúsított magatartása felróható volt, továbbá, hogy magatartása és a hitelezői követelések kielégítésének meghíúsulása között okozati összefüggés áll fenn. (BH2015. 522.)

[18] A vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása során az ok-okozati kapcsolat kifejtésére vonatkozóan hivatkozott a BH2017.306. számú eseti döntésre, amely szerint a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának elengedhetetlen feltétele, hogy a vezető tisztségviselőnek a hitelezői érdekek elsődlegességét figyelmen kívül hagyó magatartása következtében az adós vagyona csökkenjen, a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése meghíúsuljon. Nyilvánvaló, hogy a II. rendű alperes cselekvősege nem áll ok-okozati összefüggésben az adós gazdálkodó szervezet vagyonának csökkenésével, vagy a hitelezők követelései teljes mértékű kielégítésének meghíúsulásával. Az adós nyereséges működtetését tartotta szem előtt, tudomása szerint a könyvelés rendben megtörtént. Tekintettel arra, hogy a felperes elmulasztotta feltárni részletekbe menően az ok-okozati összefüggéseket, így keresete elutasításának lett volna helye. Kitért végül az álláspontja szerint fennálló, „a felszámoló eljárása körül kialakult anomáliákra”. Álláspontja szerint a felszámoló rosszhiszemű magatartást tanúsított azáltal, hogy vele nem kommunikált megfelelően, és emiatt szándéka ellenére nem tudott megfelelő könyvelési anyagot átadni a felszámolónak, és emiatt a „II. rendű alperes rossz színben került feltüntetésre”, és a felszámoló arról sem értesítette őt, hogy a felszámolás véget ért. Ennek igazolására fellebbezéséhez csatolta a „felek teljes kommunikációjára” vonatkozó elektronikus levelezést.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[20] Előrebocsátja az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Így a felülbírálat – erre irányuló fellebbezés hiányában – nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetet a III. rendű alperessel szemben elutasító, elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezését.

[21] Az így elbírált fellebbezések nem alaposak.

[22] Az ítéltábla a II. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatban rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértésre a II. rendű alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott. Előadta ugyan, hogy az elsőfokú ítélet orvosolhatatlan formai hiányosságokban (Pp. 380. § c) pont) szenved, de nem jelölte meg, hogy ezt milyen okokból látja fennállni. Az ítéltábla megítélése szerint ilyen hiányossága az elsőfokú ítéletnek nem volt, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének sem volt törvényes indoka. Így az ítéltábla az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül.

[23] Az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 279.§-a szerint helyesen, okszerűen, összességükben értékelve a perben releváns tényeket helyesen állapította meg, és az abból – a fellebbezéssel érintett körben – helytálló jogi következtetéseket levonva érdemben helytálló döntést hozott. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is teljes egészében egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.386.§. (4) bekezdése). A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítéltábla az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek.

[24] A felperes a keresetét a Cstv. 33/A §-a (1) bekezdésének mindkét fordulatra alapította, és azt állította, hogy az ügyvezető I. rendű és II. rendű alperesek hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásával okozati összefüggésben az adós vagyona egyrészt a módosított keresetben meghatározott mértékben csökkent, másrészt a hitelezők 8.842.081 forint összegű követelésének teljes mértékben történő kielégítése más okból meghiúsulhat. A felperes módosított keresetében – az I. rendű alperes téves fellebbezési hivatkozásával ellentétben – a vagyonsökkenés mértékét az adós utoljára közzétett beszámolójában az eszköz soron szereplő összegben határozta meg, nem pedig a bejelentett hitelezői igényével megegyező összegben.

[25] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata alapján akkor terheli helytállási felelősség a vezető tisztségviselőt, ha a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezte után olyan felróható magatartást tanúsít, amivel okozati összefüggésben az adós társaság vagyona – az állított mértékben – csökkent, míg a hivatkozott második fordulat alapján akkor terheli helytállási felelősség a vezető tisztségviselőt, ha a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezte után olyan felróható (jellemzően szándékosan turpis) magatartást tanúsít, amely a hitelezőknek minden további vagyonsökkenés nélkül is kárt okoz. A felperes a Cstv. 33/A. §-a (5) bekezdése alkalmazhatósága hiányában így bizonyítani tartozna a fizetéseképtelenséget fenyegető helyzet bekövetkezését, annak időpontját, a hitelezői érdekek figyelmen kívül hagyását, illetve az alperesek felróható magatartása, valamint az állított vagyonsökkenés (annak mértéke), illetve a hitelezői igények részleges vagy teljes kielégítetlensége (annak meghiúsulása) közötti okozati összefüggést is. (BDT 2020. 4145.)

[26] Az I. és II. rendű alperesek azt nem vitatták, hogy nem tettek eleget 2017. évtől kezdődően az adós éves számviteli beszámolóinak a külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek, holott 2017. év vonatkozásában ez már mindegyikük törvényi kötelezettsége volt. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy ezen mulasztásukkal már önmagában bekövetkezett a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének az alkalmazhatósága, ezért a jogvita mikénti elbírálása során annak már nincs jelentősége, hogy egyébként nem teljesítették a felszámoló felé fennálló, a Cstv. 31. § (1) bekezdésében

meghatározott irat-átadási kötelezettségüket sem, és ezt esetleg önhibájukon kívül mulasztották el. Az adós 2017. évi beszámolója letétbehelyezésének és közzétételének elmaradásának törvényi következményeként a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint a bizonyítási teher már átfordult. Ezért egyrészt azt a körülményt, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, másrészt a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást (a jogellenességet) is „vélelmezni” kell, tehát e tényállási elemeket a felperesnek nem kell bizonyítania, hanem ezek ellenkezőjének a bebizonyítása az I. és II. rendű alperest terheli. E megfordított bizonyítási szabály célja, hogy a bizonyítási tehernek a vezető tisztségviselőkre telepítésével azon jogellenes magatartásokat szankcionálja, amelyek miatt a Cstv.33/A.§ (1) bekezdése szerinti feltételek bizonyítása elnehezül, esetleg egyéb iratok, adatok alapján lehetetlenné is válik. Ezért a perben az I. rendű és a II. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ügyvezetői tisztségük fennállása alatt a fizetéseképtelenséget fenyegető helyzet nem következett be; vagy ha igen, a vezető feladataik ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vették. Ezen tények bizonyításáig bizonyítottnak kell tekinteni, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, és az I. és II. rendű alperes ügyvezetői tisztsége fennállása alatt és ennek során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe. (EBD2018.G.2.)

[27] A további tényállási elemek, a Cstv. 33/A §-a (5) bekezdése szerint bizonyítást nem igénylő hitelezői érdekeket sértő magatartás, valamint a kereset alapjául szolgáló vagyonsökkenés és hitelezői igények kielégítetlensége (annak meghíúsulása) közötti okozati összefüggést illetően pedig – az I. és II. rendű alperes téves fellebbezési érvelésével szemben – abból kellett kiindulni, hogy a Cstv. a 33/A. § (5) bekezdésének hatályos szövegét megállapító 2017. évi XLIX. törvény 17. §-ához fűzött miniszteri indokolás értelmében a bizonyítási kötelezettséget érintő tényállás esetén nem tényállási elem a vezető mulasztása és a vagyonsökkenés, illetve a hitelezői követelések meghíúsulása közötti okozati összefüggés. A hitelező érdekeket sértő magatartás ellenkező bebizonyításáig bizonyított tényként kezelése esetén ugyanis bizonyítottnak kell tekinteni azt is, hogy az ilyen magatartás és a vagyonsökkenés, valamint a követelés kielégítésének meghíúsulása között az okozati összefüggés fennáll (Kúria: Gfv.VII.30.059/2015/5., Gfv.VII.30.024/2015/4.).

[28] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy az I. rendű és a II. rendű alperesek a perben nem tették vitássá a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének tényét, és annak időpontját sem, így nem is állították, hogy az ügyvezetői tisztségük fennállása alatt nem következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet az adósnál. Az I. rendű alperes még a fellebbezésében is kifejezetten elismerte, hogy az adós az ügyvezetése alatt fizetéseképtelen helyzetben volt, míg a II. rendű alperes ezt változatlanul nem vitatta.

[29] Az ítéltábla maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az I. és II. rendű alperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére azt sem tudták bizonyítani a perben, hogy az adósnál fennálló fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben a vezetési feladataik ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vették. Ennek körében az elsőfokú bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenységét (Pp. 279. § (1) bekezdés) az I. rendű és a II. rendű alperesek alap nélkül támadták a fellebbezésükben. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen kitért arra, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást, és mik voltak azok a körülmények, amiket a bizonyítékok e körben történő mérlegelésénél irányadónak vett, és az I. és II. rendű alperesi tényállítást a bizonyítékok alapján miért nem találta bizonyítottnak. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az I. és II. rendű

alperesek fellebbezésében felhozott körülményeket egyebekben már az elsőfokú bíróság is a mérlegelési körébe vonta, és ezeket az egyéb bizonyítékokkal összevetve helyesen állapította meg, hogy az I. és II. rendű alperesek nem tudtak eleget tenni az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek. A bizonyítékok okszerű mérlegelése pedig a másodfokú bíróságot is köti (Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont).

[30] Az I. és II. rendű alperesek fellebbezési érvelésével szemben az ítéltábla rámutat arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdéséből következő fordított bizonyítási szabályokból éppen az következik, hogy a felperesnek nem kellett még csak tényállítást sem tennie arra nézve, hogy az I. és II. rendű alperes milyen konkrét magatartása vagy mulasztása alapozza meg a felelősségüket. Ellenkezőleg, bizonyítottanak kellett tekinteni az I. és II. rendű alperesek ellenbizonyításig, hogy ügyvezetői tisztségük fennállása alatt a hitelezői érdekeket nem vették figyelembe, ezért az I. és II. rendű alperesi érveléssel szemben a tényállítási és a bizonyítási kötelezettség is az I. és II. rendű alperest terhelte. Ennek körében pedig az I. és II. rendű alperes még a fellebbezésében is csak alapvetően általánosságban hivatkozott arra, hogy a hitelezői érdekeket figyelembe vették, de konkrét tényeket nem adtak elő arra nézve, hogy milyen elvárható intézkedéseket tettek a hitelezői veszteségek elkerülése vagy csökkentése érdekében.

[31] Abban is maradéktalanul egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal, hogy az I. és II. rendű alperes személyes felelősségét nem menti ki önmagában az a hivatkozásuk sem, hogy a perrel érintett releváns időszakban valós ügyvezetési tevékenységet saját állításuk szerint lényegében nem végeztek. Ebből következően az I. és II. rendű alperes által hivatkozott körülmények, valamint annak a hangoztatása, hogy „teljes mértékben a hitelezők és adós érdekében jártak el” együttesen is alkalmatlanok annak a bizonyítására, hogy az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható valamennyi intézkedést megtették a hitelezői veszteségek elkerülése vagy csökkentése érdekében. Az, hogy az I. alperes a férje betegsége, a II. rendű alperes pedig a saját egészségügyi problémái miatt nem tudta az ügyvezetői feladatait ellátni, és mindegyikük csak „névlegesen” volt az adós ügyvezetője, nem értékelhető a hitelezői érdekeket figyelembe vevő magatartásnak. (EBH2011.2326.) Az I. rendű alperes téves fellebbezési érvelésével szemben önmagában az a körülmény, hogy csak rövid ideig volt az adós bejegyzett ügyvezetője, és nem volt tisztában az adós anyagi helyzetével a tisztsége elvállalásakor, szintén nem mentesíti őt a hitelezőkkel szemben fennálló felelősség alól. A fellebbezésében is hivatkozott tagi kölcsönökkel kapcsolatban pedig az ítéltábla szintén egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel, így arra csupán visszautal. A II. rendű alperes fellebbezésével kapcsolatban pedig arra mutat rá az ítéltábla, hogy a fent kifejtetteknek megfelelően az ügy érdemi elbírálása szempontjából annak már nincs jelentősége, hogy az irat-átadási kötelezettségét neki nem felróhatóan nem teljesítette, és annak sem, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete milyen okból következett be. A felszámoló eljárásának a jogszerűsége pedig az adós felszámolási eljárására tartozó kérdés, az a jelen kereset érdemi elbírálása szempontjából érdektelen.

[32] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg végül azt is, hogy a felperes a keresetben megjelölt, az adósnál bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét, valamint a megjelölt hitelezői igények kielégítésének megghiúsulását maradéktalanul igazolta, amit a kifejtettek szerint okozati összefüggésben állónak kellett tekinteni az I. és II. rendű alperes – sikeres ellenbizonyítás hiányában - „vélelmezett” hitelezői érdekeket sértő magatartásával. Az I. és II. rendű alperesek fellebbezésükben egyebekben már sem a bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét, sem pedig a megjelölt hitelezői igények kielégítésének

meghiúsulását nem vitatták. Ezzel szemben pedig Cstv. 33/A.§ (5) bekezdése szerint őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni, felelősségüket kimenteni nem tudták, az általuk az érdemi védekezésükben és a fellebbezésükben előadottak erre nem voltak alkalmasak. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg az I. és II. rendű alperes ügyvezetői felelősségét.

[33] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is pervesztes I. rendű és II. rendű alperes a Pp. 364.§-a folytán alkalmazandó Pp. 83.§ (1) bekezdése és 87. § (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéltábla a Pp. 82.§ (1), (2) és (3) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján – a becsatolt díjmegállapodás és költségjegyzék – alapulvételével a felperes által felszámított összeggel egyezően, áfával növelten 273.050 forintban állapította meg, annak mérséklésére az ítéltábla nem látott indokot .

[35] A konkrét esetben a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 48.000 forint volt, ami a fellebbező I. rendű és II. rendű alperest személyenként terhelte. Ezt az I. rendű alperes a részére engedélyezett költségfeljegyzési jog alapján nem fizette meg, míg a II. rendű alperes – az őt az Itv. 62. § (1) bekezdés v) pontja alapján megillető illetékfeljegyzési joga ellenére – a fellebbezési illetékből 15.000 forintot előzetesen megfizetett. A fentiek alapján az ítéltábla a másodfokú eljárásban is pervesztes I. rendű alperest a költségfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett 48.000 forint, míg a II. rendű alperest a különbözetként mutatkozó 33.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 101. §-a valamint 102. § (1) bekezdése alapján az állam javára.

Győr, 2021. november 18.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.
k.

a tanács elnöke

Dr.Bajnok István s.k.

előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s.

bíró